

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 136/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cr/18/2018 (pôvodne Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29Cr/18/2018) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cr/18/2018 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava III **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. B5-29Cr/18/2018 konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **1 500 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava III **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava III **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **771,68 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 5. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cr/18/2018 (pôvodne okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29Cr/18/2018). V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv, prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 500 eur a náhradu trov konania. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 136/2025-5 z 24. marca 2025 ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sa žalobou podanou 22. marca 2018 na vtedajšom okresnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. 15/2017/CADRE zo 14. februára 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. februára 2018. Sťažovateľ samostatným podaním zo 17. augusta 2018 požiadal o odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sp. zn. 15/2017/CADRE zo 14. februára 2018, a to po tom, ako mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekučného konania. Do dňa podanej ústavnej sťažnosti mestský súd nerozhodol nielen v merite veci, ale ani o návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sp. zn. 15/2017/CADRE zo 14. februára 2018, v dôsledku čoho došlo k výkonu exekúcie v plnom rozsahu, čím tak sťažovateľ utrpel morálnu a majetkovú ujmu. V dôsledku výkonu exekúcie sťažovateľ aj stratil „*status spol'ahlivého, poctivého podnikateľa a stal sa nedôveryhodným k svojim obchodným partnerom.*“

II.

Vyjadrenie mestského súdu

3. Mestský súd v prvom rade poukázal na zaťaženosť zákonnej sudkyne a v podstate všetkých súdov v Bratislave, čo je už notoricky známa skutočnosť. Práve chronická a predovšetkým dlhodobo neriešená personálna a finančná poddimenzovanosť súdov v Bratislave vrátane mestského súdu sa podpísala aj na vzniku prietáhov v napadnutom konaní, a to aj napriek snahe zákonnej sudkyne na riadnom postupe v napadnutom konaní. Mestský súd zvýraznil nečinnosť samotného sťažovateľa v napadnutom konaní, ktorý podaním z 23. februára 2022 požiadal okresný súd o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného k podanej žalobe, a to o 1 mesiac, z dôvodu potreby voľby právneho zástupcu. Túto lehotu však nedodržel, keď svoje vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného k podanej žalobe poskytol až 24. júna 2024 po predošlej výzve mestského súdu zo 6. mája 2024. Od 24. júna 2024 sa podľa mestského súdu postupuje v napadnutom konaní bez prietáhov, keď uznesenie č. k. B5-29Cr/18/2018-148 zo 17. júla 2024

spolu s replikou sťažovateľa ako žalobcu bolo doručované žalovanému a duplika žalovaného bola po jej doručení 6. septembra 2024 doručená sťažovateľovi ako žalobcovi 18. októbra 2024. Vo veci bol termín pojednávania nariadený na 9. september 2025. V závere je mestský súd teda toho názoru, že sťažovateľ ako žalobca bol v napadnutom konaní bezdôvodne nečinný „*po dobu dlhšiu ako dva roky*“, v dôsledku čoho „*ak by sporové strany konali hospodárne (najmä sťažovateľ), mohlo dôjsť k meritórnemu rozhodnutiu veci už podstatne skôr. Procesná diligencia je povinnosťou nielen konajúceho súdu, ale aj dotknutých sporových strán.*“.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

4. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

5. Povinnosť súdu a sudcu konať vo veci bez prieťahov vyplýva z Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní. Napríklad povinnosť súdu konať bez prieťahov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

6. Prieťahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje významné ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov alebo ich riadneho postupu. Z uvedenej fakticity musí preto následne vyplynúť,

že dôsledkom popísaného zásahu orgánu verejnej moci (jeho pasivity) nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

7. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, IV. ÚS 64/2020). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre účastníkov (Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00).

8. Pokiaľ ide o zložitosť prípadu, môžeme hovoriť o skutkovej alebo právnej zložitosti. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje viacero strán (H. proti Spojenému kráľovstvu z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy [Humen proti Poľsku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitosť prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968).

9. Predmetom napadnutého konania je zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu a tento predmet konania patrí do štandardnej agendy všeobecných súdov. Ústavný súd nezistil ani skutkovú a ani právnu náročnosť predmetu konania, čo napokon netvrdia ani účastníci konania pred ústavným súdom.

10. V rámci hodnotenia druhého kritéria, a to správania účastníka konania, ústavný súd zistil pasívny prístup sťažovateľa ako sporovej strany napadnutého konania, ktorý podaním z 23. februára 2022 požiadal okresný súd o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného k podanej žalobe o 1 mesiac z dôvodu potreby voľby právneho zástupcu, túto lehotu však nedodržel a svoje vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného k podanej žalobe poskytol až 24. júna 2024 po predošlej výzve mestského súdu zo 6. mája 2024. Sťažovateľ bol teda v napadnutom konaní pasívny po dobu 2 rokov a 4 mesiacov. Ústavný súd bude hodnotiť tento časový úsek konania v rámci hodnotenia postupu mestského súdu.

11. Posledným skúmaným kritériom je postup mestského súdu v napadnutom konaní.

12. V prvom rade je potrebné poukázať na celkovú dĺžku napadnutého konania, ktoré trvá od 22. marca 2018, keď sťažovateľ podal žalobu na okresnom súde, do 5. marca 2025, keď sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, už po dobu 7 rokov. Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 21. augusta 2018 domáhal odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sp. zn. 15/2017/CADRE zo 14. februára 2018, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté. V napadnutom konaní ústavný súd zistil dobu nečinnosti okresného súdu od 7. júna 2018, keď sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu, do 8. októbra 2020, keď okresný súd uznesením č. k. 29Cr/18/2018-41 z 8. októbra 2020 vyzval žalovaného na vyjadrenie k podanej žalobe, čo žalovaný splnil 4. decembra 2020, pričom v súdnom spise je zaevidované aj vyjadrenie právnej zástupkyne žalovaného k podanej žalobe zo 7. januára 2021. Postup okresného súdu v napadnutom konaní v čase od 7. júna 2018 do 8. októbra 2020 je prieťahom v trvaní 2 rokov a 4 mesiacov. Okresný súd pokračoval v napadnutom konaní 12. januára 2022, keď uznesením č. k. 29Cr/18/2018-122 z 12. januára 2022 umožnil sťažovateľovi ako žalobcovi vyjadriť sa k vyjadreniu

žalovaného k podanej žalobe (doručené 7. februára 2022). Postup okresného súdu v napadnutom konaní v čase od 7. januára 2021 do 12. januára 2022 je priet'ahom v trvaní 1 roka z dôvodu nečinnosti. S'ťažovateľ následne podaním doručeným okresnému súdu 23. februára 2022 požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie o 1 mesiac z dôvodu ukončenia právneho zastúpenia (čo potvrdzuje aj oznámenie jeho právneho zástupcu doručené okresnému súdu 14. júna 2021). S'ťažovateľ vyjadrenie poskytol 24. júna 2024, a to až po výzve mestského súdu zo 6. mája 2024, teda z jeho procesného postoja je zrejmá jeho procesná pasivita v trvaní 2 rokov a 4 mesiacov. Časový úsek napadnutého konania od 23. februára 2022 do 6. mája 2024 tak ústavný súd pre procesnú pasivitu s'ťažovateľa nehodnotí ako priet'ah z dôvodu spoluzavinenia s'ťažovateľa (*vigilantibus iura sunt est*). Mestský súd uznesením č. k. B5-29Cr/18/2018-41 zo 17. júla 2024 umožnil žalovanému vyjadriť sa k replike s'ťažovateľa ako žalobcu. Duplika žalovaného zo 6. septembra 2024 bola 18. októbra 2024 doručená s'ťažovateľovi ako žalobcovi. V čase od 18. októbra 2024 bol mestský súd v napadnutom konaní pasívny, keď až 22. marca 2025 (po začatí konania pred ústavným súdom) nariadil termín pojednávania na 9. september 2025. Ústavný súd považuje za nenáležité, aby v konaní, ktoré je evidentne poznačené priet'ahovým postupom súdu, došlo k nariadeniu termínu pojednávania tak, že medzi posledným procesným úkonom súdu 18. októbra 2024 a nariadeným úkonom súdu 9. septembra 2025 uplynie opätovne lehota 1 roka. Takýto stav považuje ústavný súd opätovne za priet'ahový postup mestského súdu v napadnutom konaní.

13. Zo zistení ústavného súdu teda vyplýva, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný v čase od 7. júna 2018 do 8. októbra 2020, čo je priet'ah v trvaní 2 rokov a 4 mesiacov, od 7. januára 2021 do 12. januára 2022, čo je priet'ah v trvaní 1 roka, a mestský súd v napadnutom konaní riadne nepostupuje od 18. októbra 2024, čo do 5. marca 2025 je priet'ah v trvaní 5 mesiacov. Spolu tak v konaní, ktoré trvá 7 rokov, okresný súd a mestský súd postupovali priet'ahovo 3 roky a 9 mesiacov, čo predstavuje viac ako polovicu celkovej doby konania. Za časový úsek konania od 23. februára 2022 do 6. mája 2024 je spoluzodpovedný aj s'ťažovateľ.

14. V dôsledku tohto záveru tak postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

15. V závere taktiež ústavný súd mestskému súdu pripomína, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03 I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06, IV. ÚS 66/2023, IV. ÚS 135/2025). Ústavný súd citlivo vníma problém nadmernej zaťaženia všeobecných súdov, avšak zároveň poukazuje na to, že je úlohou zmluvných štátov nastaviť si svoj právny systém takým spôsobom, aby boli súdy schopné zaručiť každému právo na rozhodnutie v primeranej lehote (rozsudok Veľkej komory vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8. 6. 2006, s'ťažnosť č. 75529/01, bod 129). Chronické, resp. dlhotrvajúce preťaženie súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania (Probstmeier proti Nemecku z 1. 7. 1997, s'ťažnosť č. 20950/92, bod 64).

16. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou,

vo veci konal. Vzhľadom na to, že mestský súd vo veci do dňa vydania tohto nálezu nerozhodol, ústavný súd mu prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cr/18/2018 konať bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

IV.

Primerané finančné zadost'učinenie

17. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

18. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej s'ťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

19. S'ťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 3 500 eur z dôvodu prietáhov mestského súdu v napadnutom konaní.

20. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, tiež Zongorová proti Slovenskej republike z 19. 1. 2010, s'ťažnosť č. 28923/06 a Ďurech a ďalší proti Slovenskej republike zo 7. 7. 2009, s'ťažnosť č. 42561/04).

21. Ústavný súd zistil prietahy v postupe mestského súdu v napadnutom konaní v trvaní 3 rokov a 9 mesiacov. S prihliadnutím na identifikovanú dobu prietáhov a svoju vlastnú rozhodovaciu prax (IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, IV. ÚS 103/2023) priznal s'ťažovateľovi sumu primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1 500 eur (bod 3 výroku nálezu).

22. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Scordino a ďalší proti Taliansku z 27. 3. 2003, s'ťažnosť č. 36813/97, oddiel I, Horváthová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, s'ťažnosť č. 74456/01, Palgutová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, s'ťažnosť č. 9818/02, Švalík proti Slovenskej republike z 15. 2. 2005, s'ťažnosť č. 51545/99).

23. S'ťažovateľ požadoval priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 3 500 eur. Vzhľadom na to, že ústavný súd priznal s'ťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 1 500 eur, vo zvyšnej časti jeho návrhu nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

24. S'ťažovateľ v petite ústavnej s'ťažnosti navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

25. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

26. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

27. Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025, a to prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Za 2 úkony právnej služby patrí sťažovateľovi náhrada trov konania vo výške 742 eur a dvakrát režijný paušál vo výške 29,68 eur, spolu tak 771,68 eur (bod 4 výroku nálezu).

28. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

29. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu